

РЕШЕНИЕ

№ 68

гр. К., 01.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на трети февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: С. В. Г.

при участието на секретаря М. Т. М.
като разгледа докладваното от С. В. Г. Гражданско дело № 20215510101797
по описа за 2021 година

В исковата молба пълномощникът на ищцовото дружество адв. М. заявява, че на *** г., около *** часа на път *** км. 220 в община С., водачът В.Д. Г., с ЕГН*****, /посочен в протокола за ПТП като участник 1/, управлявайки лек автомобил марка и модел „Б.“, с рег. № ***, собственост на А.Е., поради движение със скорост, несъобразена с атмосферните условия и интензивността на движението, изгубил контрол и блъснал в задна лява част лек автомобил марка и модел „Ф.“ с рег. № ***, управляван от М. Р. М., ЕГН *****, собственост на „И.“ ЕООД, ЕИК *** /посочен в протокола за ПТП като участник 2/. Вследствие на това удареният автомобил се завъртял на пътното платно. От удара били причинени повреди на лява странична задна броня, задни врати, ходни столове, заден десен калник, описани в протокола за ПТП. В същият било отразено още, че причинителят на ПТП В. Д. Г. не носил със себе си СУМПС.

Сочи, че за управлявания от ответника автомобил не е имало сключена застраховка „Гражданска отговорност“.

Твърди, че за настъпилото ПТП бил съставен Протокол за ПТП с № *** от *** г. от ТР. ТР. на длъжност младши автоконтрольор в Сектор „Пътна полиция“ при ОД на МВР - град С., в който бил отразен механизма на ПТП и била установена вината на ответника за настъпилото ПТП. По случая било взето административно отношение, като на виновния водач бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ с № *** за нарушение на чл. 20, ал. 1 и 2 и чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП.

Заявява, че за повредения автомобил „Ф.“ с рег. № *** към датата на настъпване на процесното ПТП е имало валидна сключена застраховка „КАСКО+“ с „Д.“ ЕАД, с номер на полицата ***, със срок на действие от

00,00 часа на 25.09.2017 г. до 23,59 часа на 24.09.2018 г.

На *** г., собственикът на повредения автомобил „Ф.“ с рег. № *** - „И.“ ЕООД отправил уведомление за щета до „Д.“ ЕАД, като ищцовото дружество образувало преписка по щета № ***. За установяване на техническото състояние на автомобила и точното отразяване на щетите бил извършен оглед на увредения лек автомобил от представители на „Д.“ ЕАД. Повредите по лек автомобил марка и модел „Ф.“, с рег. № *** били констатираны с опис на уврежданията по щета № ***, както следва:

Опис на увредените части и детайли: Задна броня; Задна врата - дясна; Задна врата - лява; Стоп десен; Стоп ляв; Праг ляв; Панел ограничен ляв; Калник заден десен; Джанта стоманена предна дясна; Средна колона лява; Ъгъл задна броня лява; Ъгъл задна броня дясна; Задна колона дясна; Задна колона лява; Калник заден ляв; Странична товарна врата дясна; Основа задна броня; Под багажник; Мокед под; Уплатнителна лента врата багажник; Алумиева лясна под; Вътрешна дръжка задна лява врата; Панта задна дясна врата дол на; Заклучващ механизъм лява врата; Заклучващ механизъм дясна врата.

В извършената калкулация по щета № ***, разходите за отстраняване на повредите на автомобила били оценени на обща стойност от 4 799,95 лева, разбити по пера, както следва: части за подмяна: 1274,24 лева; труд за ремонти: 464,58 лева; труд за демонтаж и монтаж: 766,80 лева; труд за разоборудване: 120,60 лева; труд за боядисване: 875,84 лева; боя и допълнителни материали: 1379,28 лева; камера: 30,00 лева; Направена отстъпка в общ размер на: 111,39 лева.

Твърди, че „Д.“ ЕАД изпратило възлагателно писмо до автосервиз „Р.“ ООД за извършване на ремонт на повредения автомобил „Ф.“ с рег. № ***. Същият бил приет с приемо-предавателен протокол от *** г., в който било отразено, че ремонтът е извършен качествено и автомобилът е приет без възражения. За извършения ремонт била издадена фактура №***/***.г. за сумата от 4 799,95 лева. По повод на щетата бил съставен и ликвидационен акт от застрахователя, като било определено обезщетение в размер на 4 799,95 лева.

Пълномощникът на ищцовото дружество заявява, че на основание чл. 500, ал. 2 КЗ застрахователят има право да получи платеното обезщетение заедно с платените лихви и разноси от лицето, управлявало МПС когато не притежава правоспособност за управление на съответната категория МПС или на което временно е отнето СУМПС. В процесния случай, виновният за настъпване на процесното ПТП водач В. Д. Г. не е притежавал правоспособност, евентуално, СУМП му е било временно отнето. Евентуално, в случай, че съдът не приеме, че е налице хипотезата на чл. 500, ал. 2 КЗ, то моли да се приеме, че е налице хипотезата на чл. 410, ал. 1, т. 1 КЗ.

Сочи, че довереното му дружество е изпратило регресна покана с изх. № ***г. до ответника на адреса, посочен в протокола за ПТП. Същата била получена на 23.10.2018 г. от Диньо Г. - баща на В.Г.. В предоставения 15-дневен срок за изпълнение задължението не било погасено, като от 08.11.2018 г. ответникът дължи на ищцовото дружество и лихва за забава. Към 01.03.2021 г. мораторната лихва за забавено плащане е в размер на 1 126,66

лева.

Счита, че довереното му дружество има правен интерес и предявява настоящия иск, тъй като това е единствената му възможност да защити правата си по съдебен ред.

С оглед гореизложеното моли съда да осъди В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. К., ***, да заплати на „Д. " ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., район ***, представлявано от Главен изпълнителен директор КК.Х.Ч. и Изпълнителен директор Б.А.В., сумата от 5 926,61 лева, от които: 4 799,95 лева, представляваща платеното от довереното му дружество застрахователно обезщетение по щета № *** и 1 126,66 лева, представляваща мораторна лихва за забавено плащане, считано за периода от 08.11.2018 г. до 01.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на завеждане на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане, както и сторените съдебно-деловодни разноски.

На основание чл. 127, ал. 4 ГПК посочва банкова сметка на ищеца, по която могат да бъдат погасени предявените с настоящата искова молба вземания, както и тези за лихви и съдебни разноски, а именно:

IBAN: ***; BIC: ***; Обслужваща банка: „О." АД; Титуляр: „Д. " ЕАД.В съдебно заседание исковата молба се поддържа от адвокат Г. П., който моли съда да уважи предявеният иск като основателен и доказан. На основание чл.149, ал.3 от ГПК по делото е постъпила писмена защита.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил писмен отговор от ответника В. Д. Г., чрез адвокат С. Б., с който изразява следното становище:

Така внесена за разглеждане искова молба вх.№ 10272/02.03.2021 г. по описа на РС П. е процесуално недопустима както и формулираните в нея искове също са недопустими, защото адвокат С.Ф. М. няма активна процесуална легитимация да води против ответника В. Д. Г., с ЕГН*****, с адрес: гр. К., *** формулираните и записаните в тази искова молба съдебни искове. Защото адвоката в гражданското производство няма самостоятелни права да води съдебни искове дори и да е пълномощник на ФЛ или на ЮЛ, което би имало право на иск. В случая счита, че съдията докладчик е допуснал опущение и е процедирал недопустима за разглеждане искова молба. Поради това извършва искане за прекратяване незабавно това изначално правно и процесуално недопустимо съдебно производство на основание правилото на нормата на чл. 130 от ГПК.

Алтернативно оспорват и като недопустими и изцяло неоснователни предявените с исковата молба против ответника съдебни искове, тъй като считат, че същите реално съставляват претенции за недопустимо неоснователно обогатяване и опита да му бъде вменена на ответника вина и отговорност за настъпилото ПТП на *** г. вследствие на лоши метеорологични условия и препречването осъществено от другия участник в това ПТП е неуспешен. Заявява, че не ответника В. Д. Г. е виновен за описаното в исковата молба ПТП и не той е причинил вредите върху участвалия в това ПТП бус - модел Ф. с година на производство 2001 г., който в цялостно състояние към момента по данни от обявени електронни обяви за продажба на аналогични бусове струва в диапазона от 2000 лв. до 4900 лв. в най-добрия случай. Така, че не е допустимо, не е морално и не е правно

основателно някой да иска да се обогати за сметка на ответника без основание. В тази връзка оспорват като неистинни и неверни всички изнесени пред съда твърдения в исковата молба, че ответникът дължи на когото и да било исканите от него парични суми. Твърди, че ответникът на *** г. не е бил неспособен водач на МПС и претенцията против него на основание нормата на чл. 500, ал. 2 от КЗ е правно неоснователна, също така неоснователна е и претенцията, квалифицирана по чл. 410, ал. 1, т. 1 от КЗ от автора и подателя на исковата молба.

Сочи, че ответникът не е изпаднал в забава по отношение на никой, защото не е причинител на претендираните от него щети, а и твърдяното получаване от трето за спора лице на някаква покана, адресирана до него, с нищо не го обвързва.

Счита за невярно и неистинно твърдението, че цитирания в исковата молба протокол за ПТП установява вината на ответника за настъпилото на *** г. ПТП. Сочи, че този протокол е с невярно и неистинно съдържание относно механизма на настъпване на ПТП и кой е виновния за настъпването му и по този повод оспорват истинността на съдържанието му в тази част. Защото е резултат от субективно отношение от страна на съставителя му, който с нищо не е установил записаното в него, относно начина на настъпване на това ПТП и реалния му причинител.

Съчинените вреди и тяхното измамливо невярно остойностяване считат за недопустим опит за неоснователно обогатяване, предприет против ответника с тази искова молба. По тази причина заявява, че е невъзможно да бъде взето друго правно становище освен оспорване на исковете като недопустими, алтернативно изцяло неоснователни.

Заявява, че в искова молба вх. № 10272/02.03.2021г. по описа на РС П., сложена на лист с № 2, 3 и 4 от свързаните с кориците на ГД № 20215330104050/2021 г. по описа на РС П. - II - ри граждански състав - документи няма извършено годно и подлежащо на уважаване от съда от страна на правно и процесуално легитимиран правен субект доказателствено искане. Защото записва „Доказателства“ и изброяването на 14 броя неща не е доказателствено искане. По тази причина не следва да бъдат уважавани доказателствени искания на ищеца, защото такива в исковата молба няма формулирани. Копията от документи и един лист съдържащ снимки сложени към исковата молба не следва да бъдат приемани от съда, а и не са надлежно заверени съобразно правилото на чл. 32 от ЗА. В случай, че това възражение не бъде уважено, ще упражнят правото си да ги оспорят относно тяхната относимост, истинност и достоверност в първото открито съдебно заседание, в случай, че не бъде прекратено това изначално недопустимо съдебно производство.

Твърдят, че ответникът В. Д. Г., с ЕГН*****, с постоянен адрес в РБ: гр. К., *** е правоспособен водач на МПС от 15.02.2005 г., и че на *** г. също е бил правоспособен водач на МПС. Твърдят и, че от 2008 г. той живее преимуществено в К. и рядко посещава Р Б..

По тези причини и съображения считат, че предявените от ищеца против ответника иск/ове/ следва да бъдат отхвърлени, като правно недопустими, алтернативно като неоснователни и изцяло недоказани.

Претендират присъждането на разноски. В съдебно заседание адвокат С. Б. в качеството му на пълномощник на ответника моли съда да прекрати производството като недопустимо. Алтернативно да отхвърли предявения ис като неоснователен и недоказан.

Съдът като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и като взе предвид становищата и доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото е представена административна наказателна преписка по АУАН серия Д *** от *** г. и издаденото Наказателно постановление № *** от 09.07.2018 г. Наказателно постановление № *** от 09.07.2018 г. е издадено въз основа на АУАН ***. От същото се установява, че на *** г. около *** часа в община С. по път *** км. 220 в посока север към град К. В. Д. Г., управлява л.а. „Б.“ с рег. № ***, собственост на А.Е., като поради движение със скорост несъобразена с атмосферните условия „дъждовалеж“ и с интензивността на движението застига и блъска движещия се в същата посока л.а. „Ф.“, с рег. № *** в задна лява част. При проверката е установено, че водачът притежава свидетелство за управление на МПС с изтекъл срок на валидност. Посочено е, че водачът е нарушил следните разпоредби на ЗДвП не контролира ППС, което управлява с което е нарушил – чл. 20 ал. 1 от ЗДвП; водачът не избира скоростта на движение, съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и други обстоятелства, за да спре пред предвидено препятствие или създадена опасност за движението – нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП; управлява МПС със свидетелство за управление на МПС с изтекъл срок на валидност.

По делото е представена комбинирана застрахователна полица № ***, „Каско +“, със срок на действие от 25.09.2017г. до 24.09.2018г, застраховаш „И.“ ООД, с обект на застраховката, лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“, с рег. № ***.

Представено е и уведомление за щета № *** по застрахователна полица № *** от ***г. В същото застрахования е декларирал, че на ***г, в 16.30ч. движейки се по извънградски път друг автомобил движещ се зад него блъска отзад.

От представения опис – заключение по щета № ***/***г., се установява, че увредените части и детайли по процесния лек автомобил са : Задна броня; Задна врата - дясна; Задна врата - лява; Стоп десен; Стоп ляв; Праг ляв; Панел ограничен ляв; Калник заден десен; Джанта стоманена предна дясна; Средна колона лява; Ъгъл задна броня лява; Ъгъл задна броня дясна; Задна колона дясна; Задна колона лява; Калник заден ляв; Странична товарна врата дясна; Основа задна броня; Под багажник; Мокед под; Уплатнителна лента врата багажник; Алумиева лясна под; Вътрешна дръжка задна лява врата; Панта задна дясна врата дол на; Заклучващ механизъм лява врата; Заклучващ механизъм дясна врата.

Извършена е и калкулация по щета № ***. Посочено е, че разходите за отстраняване повредите на автомобила са 4 799.95 лева. Не е спорно, че ДЗИ общо застраховане е изпратило възлагателно писмо до автосервиз „Р.“ ООД за извършване на ремонт на лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“, с рег. № ***.

За извършения ремонт е издадена фактура №***/***г. с издател Р.“ ООД и получател „ДЗИ – ОЗ“ ЕАД. Не е спорно, а това се установява и от приемо – предавателен протокол от ***г., че ремонта е извършен качествено и автомобилът е приет без забележки.

Представен е и ликвидационен акт от 05.9.2018г. от застрахователя, от което се установява, че приетото от застрахователя обезщетение е в размер на 4.799.95 лева.

Представена е и регресна покана от ищцовото дружество изх. ***г. до ответника. В. Д. Г.. Същата е получена на 23.10.2018г.

По делото са събрани и гласни доказателства чрез разпит на свидетелите М. Р. М. и Т.Г. Т..

Свидетелят М. си спомня за претърпяно от него ПТП на *** г. Пътувал към обект в К.. Валял проливен дъжд и „между С. и К., където е еднопосочно с две ленти движещото се Б. с английска регистрация ме застигна и изравнявайки се с мен ме удари странично зад шофьорската врата в ляво“. Твърди, че изправил буса, но водачът на другия автомобил се уплашил и вместо да отнеме крака от газта подал газ „започна дрифти“, като го ударил два пъти последователно отзад в двете врати странично. Сочи, че карал със скорост между 50 до 60 км/ч, тъй като валял проливен дъжд и в буса имало материали. Обадил се по телефона на полицията като на него му дали протокол, защото буса имал пълно „Автокаско“ за отстраняване на щетите.

Свидетелят Т. работи като мл. автоконтрольор в сектор „Пътна полиция“ към ОД на МВР – С. от декември 2004 г. Заявява, че няма конкретен спомен за ПТП-то от месец юли 2017 г. Заявява, че той бил съставил протокола, тъй като почерка и подписа положени в протокол за ПТП №*** са негови. Не си спомнял конкретния механизъм на ПТП. Заявява, че когато посетил ПТП-то е изготвил необходимите документи.

Съдът кредитира показанията и на двамата свидетели, тъй като са логични, последователни и взаимодопълващи, и кореспондиращи с останалия доказателствен материал по делото.

По делото е назначена и изслушана съдебно-автотехническа експертиза. От заключението се установява, че на *** г. около *** часа по ПП-*** при мокро пътно платно и дъждовалеж в посока от град С. към град К. са се движили попътно автомобил „Ф.“ с рег. № *** (участник 2) в дясна лента и л.а. марка „Б.“ модел „330“ с рег. № *** (участник 1). В зоната на км. 220 водачът на л.а. „Б.“ е предприел изпреварване на попътно движещия се автомобил „Ф.“ като е загубил контрол над управлението на автомобила. Вследствие на мокрия пътен участък и скоростта на движение В.Г. след като губи контрол върху управлението удря автомобил „Ф.“ в задна лява част, от което е последвал удар в предпазна мантиanela. В резултат на настъпилото ПТП между двата автомобила следва да се приеме, че от техническа гледна точка е възможно да бъдат повредени частите и детайлите на автомобил „Ф.“, за които е изплатено обезщетение. Същите са подробно описан в Опис по щета ***. Вещото лице сочи, че в конкретния случай настъпилите повреди по автомобила са в причинно-следствена връзка с така описания механизъм на ПТП. От заключението на експертизата се установява, че за възстановяване на процесния л.а. е необходимо да бъдат подменени с нови частите подробно

описани в заключението, както и да се вложи труд на стойност общо 4 804,80 лева.

По иск с правно основание чл. 510, ал. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/.

За да е налице правото на регрес на застрахователя към застрахования, следва ищецът да докаже освен наличието на валидно сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, изплащането на застрахователно обезщетение в полза на застрахования и визираната в разпоредбата на чл. 500, ал. 2 КЗ предпоставка, а именно: че ответникът е управлявал моторното превозно средство без свидетелство за управление, съответно, че свидетелството му за управление временно е било отнето.

За разлика от редакцията на чл. 274, ал. 2 КЗ /отм./, разпоредбата на чл. 500, ал. 2 от действащия КЗ не поставя правото на регрес, уредено в тази разпоредба в зависимост от свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/, в зависимост от правоспособността за управление на МПС, която не се губи при изтичане срока за валидност на СУМПС.

Тази предпоставка на регреса по чл. 500, ал. 2 КЗ не е налице в случая.

Ответникът е имал правоспособност за управление на МПС от съответната категория, и тази правоспособност не е загубена от това че към момента на ПТП свидетелството му за управление на МПС е с изтекъл срок на валидност. При тези свои изводи съдът съобрази практиката на ВКС по предшестващата редакция на предпоставките за това право на регрес, установени в чл. 274, ал. 2 КЗ (отм.) /Решение № 80 от 16.09.2014 година по т. д. № 897/2012 година на ВКС, II т. о.,/. Според това решение нормативната уредба свързва изтичането на срока на документа с неговата подмяна, а не с издаването на нов, тъй като не предписва повторение на цялата процедура по първоначалното му издаване. Това налага извода, че изтеклият срок на валидност СУ на МПС няма за последица изгубване на придобитата правоспособност да се управлява МПС, а е основание за подмяната му.

В случая формалната липса към момента на ПТП на съответното свидетелство за управление СУ на МПС не е предвидената в чл. 500, ал. 2 от КЗ предпоставка за възникване правото на застрахователя на регресен иск към водача. Доколкото СУ на МПС удостоверява придобитата правоспособност на водача, изтичането на срока, за който е издадено, не води автоматично до загуба на това негово право, нито до извода че е станал неспособен, след като е възможна подмяна в изрично посочена в закона хипотеза и то без полагане на изпит за правоспособност.

В случая не е приложима разпоредбата от новия чл. 500, ал. 2, изречение първо КЗ която сочи, че "застрахователят има право да получи платеното обезщетение заедно с платените лихви и разноски от лицето, управлявало МПС, когато не притежава правоспособност за управление на съответната категория МПС, или на което временно е отнето СУ на МПС. ". С тази формулировка законодателят е установил като предпоставка за правото на регрес липсата на правоспособност, а не липсата на съответно свидетелство за управление на МПС.

По изложените съображения предявеният иск следва да се отхвърли като неоснователен.

Ищецът е предявил, при условията на евентуалност – в случай, че съдът приеме за недоказано твърдението му, че ответникът е управлявал моторното превозно средство без свидетелство за управление, съответно, че свидетелството му за управление временно е било отнето, съгласно чл.500, ал.2 от КЗ да разгледа иск с правно основание чл.410, ал.1, т.1 от КЗ. Ето защо, с оглед горното, съдът дължи произнасяне по този иск.

Съгласно разпоредбата на чл. 410, ал. 1 КЗ с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: наличието на валидно сключен договор за имуществено застраховане между ищеца и водача на увредения автомобил, както и изплащането на застрахователно обезщетение в полза на застрахования. Ищецът следва да установи и елементите от фактическия състав на непозволеното увреждане – вреди в сочения от него размер, причинени на пострадалия. Следва да са налице и всички кумулативни предпоставки от фактическия състав на чл. 45 от ЗЗД за ангажиране отговорността на ответника за обезщетяването на тези вреди, т. е. вреди, противоправно и виновно поведение на ответника, причинна връзка между тях. Вината се предполага до доказване на противното.

В случая е налице валидно застрахователно правоотношение към датата на процесното ПТП, по силата на което „ДЗИ – Общо Застраховане“ ЕАД е поело задължение да обезщети щетите, възникнали при използването на застрахования автомобил, което не е спорно обстоятелство по делото. Видът и размерът на щетите се доказва от образуваната от застрахователя преписка по щетата и от заключението на съдебната автотехническа експертиза. Не е спорно, че определеното от застрахователя обезщетение в размер на 4 799.95 лева е платено.

Спорно е дали ответникът виновно и противоправно е нанесъл щетата на автомобила.

От анализа на събраните по делото доказателства - показанията на двамата свидетели и заключението на съдебно – автотехническата експертиза, обсъдени подробно поотделно и в тяхната съвкупност при изложението на фактическата обстановка, съдът намира за установено, че ответникът, виновно и противоправно е причинил установената щета на застрахования автомобил, като е предприел маневра изпреварване на попътното движещия се лек автомобил „Ф.“ без да се съобрази с пътно – климатичните условия: мокро пътно платно и дъждовалеж. Вследствие на мокрия пътен участък и скоростта на движение на лек автомобил марка „Б.“ водачът губи контрол върху управлението, удря автомобил „Ф.“ в задна лява част, от което е последвал удар в предпазната мантиanela Съгласно чл. 45, ал. 1 ЗЗД всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Противоправността на поведението на ответника произтича от забраната да се уврежда чуждо имущество, като вината по чл. 45, ал. 2 ЗЗД се предполага до доказване на противното, а в настоящото производство не се релевираха

твърдения за обстоятелства, които да я изключват. Деликвента е нарушил разпоредбата на чл. 20 ал. 1 от ЗДвП водачът не контролира ППС, което управлява и чл. 20, ал. 2 от ЗДвП водачът не избира скоростта на движение, съобразно атмосферните условия, релефа, условията на видимост, интензивността на движение и други обстоятелства, за да спре пред предвидено препятствие или създадена опасност за движението, с което е причинил ПТП и носи отговорност за причинените на застрахования лек автомобил имуществени вреди.

Доказването на посочения механизъм на причиняване на щетите се установяват от приетото по делото заключение на вещото лице по допуснатата съдебно-автотехническа експертиза, приобщените към доказателствения материал, писмените доказателства, както и от показанията на разпитания по делото свидетел, от които се установяват и настъпилите увреждания по увреденото МПС.

Съдът намира за неоснователни възраженията на пълномощника на ответника относно доказателствената сила на протокол за ПТП №*** от ***г. Съгласно разясненията дадени в решение №24 от 10.03.2011г. на ВКС по т.д. №444/2010г., I т.о. протоколът за ПТП е официален свидетелстващ документ, установяващ с обвързваща съда материална извършените от и пред полицейския служител действия, както и направените от него констатации, който почиват на непосредствените му възприятия. В случая длъжностното лице е удостоверило факти, които лично е възприело, поради което в свидетелстващата си част документът обвързва съдът с материална доказателствена сила. Материалната доказателствена сила на документа не е опровергана, поради което съдът приема, че всички факти са се осъществили така както е посочено в него. Съдът намира, че следва да отбележи, че протокол за ПТП №*** от ***г. е подписан от ответника без забележки и възражения. Следователно в същия е обективизирано съгласието на ответника с фактите и обстоятелствата посочени в него.

Ето защо и предвид липсата на доказателства, които да опровергават писмените такива, съдът приема за доказано по безпротиворечив начин, че уврежданията на застрахования лек автомобил са причинени в резултат на ПТП настъпило на ***г.

Досежно наличието на причинна връзка от заключението на съдено техническата експертиза се установява, от техническа гледна точка може да се приеме, че настъпилите увреждания могат да бъдат получени при настъпилото пътно – транспортно произшествие на ***г.

Съгласно разпоредбата на чл. 86, ал.1 от ЗЗД при неизпълнение на парично задължение длъжникът дължи обезщетение в размер на законната лихва от деня на забавата. В случая ответникът е изпаднал в забава с изтичане на определения от ищеца петнадесетдневен срок за изпълнение от получаване на регресната покана, т.е. от 08.11.2018 г. Тъй като претенцията за мораторна лихва е доказана по основание, определянето на размера следва да се извърши по преценка на съда - чл. 162 от ГПК. Съдът, като взе предвид разпоредбата на чл.единствен, ал.1, т.1 от Постановление № 100 на МС от 29.05.2012 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута (отм.); и чл.единствен, ал.1, т.1 от Постановление № 426 на МС от

18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, както и размерът на основния лихвен процент за периода на забавата от 08.11.2018г. до 01.03.2018г. г., приема, че ответникът дължи мораторна лихва в размер на 1 126.66 лева.

С оглед гореизложеното съдът намира, че са налице законноустановените предпоставки за встъпване на ищеца - застраховател в правата на застрахования срещу ответника - причинител на вредата. С оглед на това съдът счита, че предявеният иск по чл. 410, ал.1, т.1 от КЗ за изплатено застрахователно обезщетение за причинени от ответника вреди е основателен и следва да бъде уважен изцяло в претендирувания размер.

В разпоредбата на чл.236, ал.1, т.6 от ГПК е предвидено задължение за съда да се произнесе в тежест на кога възлага разноските.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените по делото разноски в размер на 1 248 лева, представляващи държавна такса, възнаграждение за свидетели, възнаграждение за един адвокат и възнаграждения за вещо лице. Следва да се отбележи, че се присъждат действително направените разноски от страната.

Съгласно чл. 80 от ГПК страната, която е поискала присъждане на разноски представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция, като в настоящия случай само ищецът е представил списък.

Воден от горните мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., ***, представлявано от Главен изпълнителен директор КК.Х.Ч. и Изпълнителен директор Б.А.В. против В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес град К., ***, иск с правно основание чл.500, ал.2 от КЗ за заплащане на сумата в размер 4 799.95 лева, представляваща застрахователно обезщетение по щета № ***, въз основа на договор за застраховка „Каско +“ № ***, със срок на действие 25.09.2017г. до 24.09.2018г, за имуществени вреди причинени от пътно – транспортно произшествие настъпило на ***г., на лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“, с рег.№***, сумата в размер на 1 126.66 лева мораторна лихва за периода от 08.11.2018г. до 01.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, като неоснователен.

ОСЪЖДА В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес град К., *** да заплати на „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., ***, представлявано от Главен изпълнителен директор КК.Х.Ч. и Изпълнителен директор Б.А.В., сумата в размер 4 799.95 лева, представляваща застрахователно обезщетение по щета № ***, въз основа на договор за застраховка „Каско +“ № ***, със срок на действие 25.09.2017г. до 24.09.2018г, за имуществени вреди причинени от пътно – транспортно произшествие настъпило на ***г. на лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“, с рег.№***, сумата в размер на 1 126.66 лева мораторна лихва за периода от

08.11.2018г. до 01.03.2021 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 02.03.2021 г. до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА В. Д. Г., ЕГН *****, с адрес град К., *** да заплати на „Д.“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление град С., ***, представлявано от Главен изпълнителен директор КК.Х.Ч. и Изпълнителен директор Б.А.В., сумата от 1 248 лева, представляваща направени по делото разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – С. с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____